

עגלון, קפה טרי ומקטרת

לפני תפילת שחרית של שבת

בעוד החזן מפזם בניעימות את ברכות השחר, התמוטט בערל.

בבית הכנסת של העיירה הייתה הנוכחות עדיין דלילה,

אולם גם האנשים המעטים הספיקו כדי לייצר רעש וגעש כדת וכדין:

שפכו מים, עיסו רקות, נופפו במטפחות, ובערל פקח את עיניו. ברוך ה'.

אולם מבט נוסף על פניו הלבנות והרוטטות,

הבהיר לנוכחים כי יש לשגר את בערל בדחיפות אל הרופא בעיר הסמוכה,

ויפה שעה אחת קודם.

אצו רצו להעיר את ה'בעל עגלה' דמתא,

אולם העגלון דן היה עסוק במצוה רבתי של 'שינה בשבת תענוג',

ולא בקלות יוותר על דקדוק הלכה וחומרות יתרות במצוה זו שבאה לידו.

העמידו אותו השליחים בכח על רגליו,

אולם הוא ממש לא הבין מה רוצים מחייו.

הרי אסור לנסוע בשבת? טען. ואלו זועקים לעומתו: פיקוח נפש! מותר! מצווה!

כך אמר הרב? מתפלא הוא. וודאי, עונים כולם. רק זרז עצמך במטותא.

לא בא בחשבון, אומר העגלון. אינני מסוגל לנהג את העגלה כראוי

ללא כוס קפה מפולים טריים שנטחנו במקום והורתחו כראוי.

רץ אחד הנוכחים כאיילה שלוחה, וחזר עם תשובת המרא דאתרא:

אם העגלון אכן איננו יכול לנסוע ללא קפה,

הרי שאין ברירה אלא שיכין וישתה את המשקה.

פיקוח נפש דוחה הכל.

(זה בסך הכל סיפור אז נא לא ללמוד מכך שאכן זו ההלכה).

העגלון כולו השתוממות, מכין לעצמו בבוקרו של יום השבת קפה טרי וריחני, מתענג על כל רגע.

הקהל סביבו פוכר אצבעות ומחכה בקוצר רוח לסיום הטקס.

אולם אז מכריז עגלוננו על צורך חיוני נוסף:

ללא עישון מקטרת גדושת טבק איכותי,

הוא לא מסוגל לשלוט בסוסים. זה פשוט לא יילך.

נחפזו שוב אל הרב וחזרו עם תשובה שאם הוא לא מסכים בשום אופן, אז נו נו.

יפטם העגלון את מקטרתו ורק יועיל לצאת לדרך.

כאשר התיישב העגלון על דוכנו רווי תענוג ומדושן עונג,

לאחר כוס קפה טריה ובפיו תחובה מקטרת מעלה עשן, נענה ואמר:

"מי יודע מה עוד הרבנים יכולים להתיר,

והם לא מספרים לנו על כך עד שמאלצים אותם".

עידן הקורונה, על סגרינו והגבלותיו וגליו ותנדודותיו

יצר שינוי דרסטי במנגנון התפקוד הפנימי שלנו.

'כח ההרגל' שהוא 'מנוע ראשי' בדרך כלל, איבד הרבה מאוד מעוצמתו.

סדר היום התפורר. אין רצף מטלות הגורם לנו לנוע בצייטנות על ציר הפעילות האוטומטית.

כך באופן כללי וכך גם במימד הרוחני.

פתאום זה לכתחילה להתפלל בלי מניין, לא ללכת למקוה, לא להגיע לשיעור הקבוע, ומי יודע -

אולי גם את 'כל נדרי' נתפלל לבסוף עם המשפחה הגרעינית...

אז אולי גם אנחנו כמו אותו עגלון, חשים שלפתע דברים נעשים מותרים.

עקב כך שאין את ההקפדה על העשייה המוחלטת כמו תמיד - נוצר וואקום.

כתוצאה מכך, אנו עלולים לחוש חוסר קשר ל'מהות'.

ברגע שמעטפת 'התפקוד האוטומטי' התפוגגה - משהו צריך לבוא במקומה.

ומה באמת נשאר לנו לעשות? התשובה היא: רק התחברות לעצם התוכן.

איך?

במימד התפקוד הכללי: למצוא אצלינו בנפש את הכח 'לחיות את היום' -

למצות אותו, לממש את החיים שלנו היום, ומתוך כך לתפקד כפי הניתן.

במימד הרוחני: ליצור קשר אמיתי, פנימי, טבעי ואורגינלי, לתוכן חייו, גם ללא מעטפת ההרגל, ומתוך קשר

זה, לבצע את המעשים הראויים המתאפשרים לפי המצב.

ללא ההתכנסות פנימה לתוך 'עצמינו' אנו עלולים לחוות 'חלל ריק' מעיק.

תחושה של: כלום. איבדנו קשר. שיממון. אובדן.

וכמובן, לאכול את עצמינו בלי מלח על כך שאנו כה בלתי ראויים, לא אמיתיים, לא שווים כלום.

אולם האמת - שונה לחלוטין.

זו איננה דעיכה וחידלון אלא צמיחה נפלאה.

תפקוד מתוך תחושת חוסר הקשר, ומתוך הבנה שאני יוצר בכך קשר אורגינלי של 'עצם' -

מביא אותנו למקום הכי נכון של חיים אמיתיים. גם בעולם הרגשות וגם בעולם הרוחני.

במאמר 'קולומביה חוזרת לאטמוספירה'.

הסברנו את משמעות כח ההקפדה, המתבטא אצלינו כעת בסוג של אדישות וקהות חושים.

למדנו שהגדרה נכונה למשמעות החידלון הזה,

תעניק לנו מתנה יקרה מפז של 'ישוב הדעת'. של נפש הפועלת בצורתה התקינה,

ללא גלים של לחץ ומהומה, ומעבדת בצורה נכונה את המשבר הבריאותי והכלכלי.

אותו סוג של מתנה אנו מקבלים מכך שה'לחץ התפקודי' - התפורר.

זה שאנו לא פועלים מתוך 'רוטינה' מעניק לנו את היקר מכל:

את הקשר האמיתי לעצמינו. וברוח ימי הקורונה ננסח זאת:

אנו מגיעים ל'נפש הגרעינית' שלנו, וגם ל'נשמה הגרעינית'.

זה לא ההרגל שיוצר את המעשים שלנו, אלא אנחנו יוצרים אותם. מהמקום הכי פנימי ואמיתי.

אבל גם כאן הכל יקום ויפול על ההגדרה שאנו ניתן לחידלון ולשיממון הפנימיים.

אם נשתכנע מעצמינו שמהו אצלינו לא בסדר, אזי כך יתנהלו חיינו.

ואם נקלט איזה חומרי גלם משבחים קיבלנו, ניצר איתם חיים טובים.

במאמר הבא: 'תפסיק כבר לדבר. קח דינמיט'

נשתמע,

שמחה צישינסקי

נהנת? שתף את מכריך:

שליחה לאנשי קשר <<

1599-56-1000
kiviti.co.il
office@kiviti.co.il

רבי עקיבא 60 בני ברק

קיוויתי
KIVITI מידע וסיוע רגשי

גן 'מפת הנפש' המלא

אתר קיוויתי